

РЕШЕНИЕ

№ 2992

гр. София, 10.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 23.04.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2091** по описа за **2021** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ срещу Решение от 05.11.2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 22-и състав, по НАХД № 7962/2020 г. С решението е отменено наказателно постановление /НП/ № 186/27.03.2020 г. на началник сектор „Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“ към СДВР, с което на О. Ф. О., е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1000 /хиляда/ лева на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 34 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

В жалбата са изложени съображения за отмяна на постановеното съдебно решение. Оспорват се твърденията за допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на административнонаказаното лице. Спазени били разпоредбите на чл. 42 и чл. 43 ЗАНН при съставянето на акта за установяване на административно нарушение, както на чл. 57, ал. 1 ЗАНН – при издаване на оспореното НП. Наложено наказание било определено под средно предвиденото за съответния вид нарушение. Твърди се, че О. Ф. О. не е изпълнила задължението си да напусне Република България след изтичане срока на пребиваване, което деяние е осъществено при пряк умисъл. Излага съображения за неправилност на извода, че „не

е осигурен превод на процесното НП“, тъй като такъв се изисквал само в съдебното производство. Възражава срещу размера на платеното адвокатско възнаграждение. Моли решението да бъде отменено, а НП – потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – О. Ф. О., редовно призован, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XII-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 23.03.2020 г. О. Ф. О., с гражданство Н., продължително пребиваваща в Република България като чужденец – до 10.02.2020 г., не е изпълнила задължението си да напусне Република България до изтичане на разрешенния ѝ срок за пребиваване. Въз основа на горното бил съставен АУАН и е издадено процесното НП.

На първо място, следва да се посочи, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, чиято контролна функция е предоставена по силата на чл. 53, ал. 1 и ал. 2 ЗЧРБ.

На второ място, съгласно разпоредбата на чл. 48, ал. 1, т. 3 ЗЧРБ наказва се с глоба от 500 до 5000 лева чужденец, който е останал в страната след изтичането на срока за пребиваване. Съгласно чл. 34 ЗЧРБ „всеки чужденец е длъжен да напусне страната до изтичане на разрешенния срок на пребиваване“. В конкретния случай контролните органи са посочили изрично, че чужденецът не е напуснал страната след изтичане на разрешенния срок за пребиваване – 10.02.2020 г. След тази дата е налице неизпълнение на задължението по чл. 34 ЗЧРБ, което продължава до датата на установяване на нарушението – 23.03.2020 г. С оглед на това, неправилно се приема от СРС, че не е посочено кога изтича срокът на пребиваване и в какъв период след това лицето е било длъжно да напусне територията на Република България.

Въпреки горното, настоящата съдебна инстанция възприема доводите за отмяна на НП вследствие на неосигуряването на преводач в хода на административнонаказателното производство. Съгласно разпоредбата на чл. 84 ЗАНН за производството пред съда по разглеждане на жалби срещу наказателни постановления са приложими нормите на НПК. Според чл. 21, ал. 2 НПК, лицата, които не владеят български език могат да се ползват от родния си или от друг език, за което се назначава преводач. Задължението за осигуряване на условия и възможности за ефективното упражняване правото на защита е регламентирано и с чл. 15 НПК. Необходимостта от назначаване на преводач от български на чужд език в административнонаказателното производство произтича и от задължението на актосъставителя по чл. 43, ал. 1 ЗАНН да осигури възможност на нарушителя да се

запознае със съдържанието на съставения акт към момента на предявяването му. Касае се за процесуално задължение, поради което не следва да се счита, че ползването на преводач е предпоставено единствено и само от проявена от самия нарушител инициатива. Невъзможността нарушителят да се запознае със съдържанието на акта на разбираем за него език към момента на съставянето му е довела до ограничаване на правото му да се защити и да участва ефективно в първата фаза на административнонаказателния процес – тази пред административнонаказващия орган. В самия АУАН липсва удостоверяване на извършен превод. Свидетелските показания, че при съставяне на акта е осигурен превод от друго лице със същия произход, като единствено доказателство не опровергават липсата на осигуряване на надлежен превод, както и това, че не са били разяснени правата на нарушителя във връзка със съставянето на акта, вкл. и за възможността да депозира възражение по чл. 44 ЗАНН. Освен по отношение съставянето /чл. 40, ал. 1 ЗАНН/ и предявяването на АУАН, задължението за осигуряване на преводач е относимо и за производството по Раздел IV от ЗАНН за налагане на административните наказания, понеже именно с НП се повдигат и предявяват административнонаказателните обвинения. Пренебрегването на това изискване представлява съществено процесуално нарушение, тъй като пряко засяга правото на защита. Безспорно е обстоятелството, че лицето не говори и не чете на български език, а фактът, че е подало жалба срещу издаденото НП, е ирелевантен за това дали е наясно с отправеното спрямо него обвинение, тъй като самата жалба е подадена от процесуален представител – адвокат, упълномощен със съставено на английски език пълномощно в превод на български. Правото на нарушителя да ползва преводач е неотменимо, като само при негово изрично и надлежно дадено съгласие може да бъде лишен от него. С оглед правилата за разпределяне на доказателствената тежест, административнонаказващият орган е този, който следва да докаже, че е налице изричен отказ за назначаване на преводач в хода на административнонаказателното производство.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи в тази връзка съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила, правилно по своя краен резултат.

С оглед изхода от спора, разноски в полза на касатора не следва да се присъждат.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, XII-и касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 05.11.2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 22-и състав, по НАХД № 7962/2020 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

